

Η Μάνα του Ποντίου

- Ναι γυιέ μ', ντό είνε τ' άρματα σ'
ντό είν' τ' αρματοσίας,
ντό είν' τα ζίπκας τ' άσυρτα
τα σύρμας τα γελέκια;
Ντό έν το ατλαζόχρυσαφ
ντ' εξύεν `σ σήνκ ουκούλα σ'
και έλαμψεν ο πρόσωπος σ'
κ' εγυάλ-τ-σανε τ' ομμάτα σ;
— Μάνα εγέμ' κ' ετράνυνα
κ' έρθα `σ σήν ηλικίαν!
Αγούρ' είν το συμπαιδα μου
αγούρ και οι συντρόφοι μ'...
— Άγουρε μ' και χρυσάγουρε μ'
ριζόπο μ' και τεμέλι μ'!
κρυφόν χαρά μ' ντ' ετράνυνες
κ' εγέντς άμον ντ' εθέλνα!
Πέ με γιατί ενέλλαξες
και γιατί ερματώθες;
και γιατί κρύφ-ς την συλλογή σ'
και την στεναχωρία σ';
— Μάνα κόρην εγάπεσα
κ' εκείνε π' αγαπά με
το γονειακά τς κι θέλνε με
κ' εγώ την κόρ' θα σύρω...
— Με την ευχή μ' και `σ σό καλόν
και σήν καλήν την ώραν...
.....
Θεέ μ' εδώκες με αετόν
δό μα και περιστέραν.